

Reménykedek: kibontakozhat az ajándékozó szeretet világa ezen a Földön is

Nem szeretem, ha cikiznek, ha bántanak, netán gyűlölnék, vagy éppen üldöznek is. Soványka vigasz, ha másnak is ugyanilyen sors jutott, még ha őt Jézusunknak is hívják. Persze a felkészülés szempontjából azért van jelentősége, ha „erre gondolok”, hiszen a realitás talaján kell állnom.

Azért reménykedek: lehet a jó példa is ragadós, lesznek olyanok is, akik szeretnek (de nem úgy ám, ahogyan a világ fiai egymást), lesznek, akik kiállnak mellettem, akik fogják a kezem és kiáltanak, hogy „bántják a tesómat”. Reménykedek! Ez azt is jelenti, hogy reményem szerint kibontakozhat az ajándékozó szeretet világa ezen a Földön is. Kicsiben? Nagyban? Na, ezekre nem tudok válaszolni. A számok és a „nagyság” bővületébe sem szeretnék kerülni. Nem is a végeredményen kell törnöm a fejem, hanem a megvalósítás folyamatán: a tartalmakon, a módszertanon, a kitartáson, az egymásba kapaszkodás lehetőségeit keresve, szóba állva az egzisztenciális „leépüléssel”, felvállalva az un. keskeny út kockázatát is. Rajta törjük együtt a fejünket!

Tényleg szeretik egymást a „világból valók”, a világ fiai? Talán a maguk módján, ami inkább az érdekek szövetsége. Ha az érdekszövetséget felülírja egy másik, akkor megszűnik a „szeretet”. Azt hiszem, hogy a világ fiai kapcsolatrendszerében a saját vagy csoport érdekek állnak az előtérben, a szereplők igyekeznek érvényesíteni azokat, saját javukra vagy csoportjukra. Talán ezeket nevezi a szociológia „részérdekek” érvényesítésének.

Jézusunk tananyagában viszont az egyetemes érdekeknek és értékeknek kell érvényesülni, túllépve a saját és csoportérdekeken: mindenki a felebarátom (netán a tesóm), tehát mindenkit szeretnem kell. Talán teológiai tanulmányok elvégzése nélkül is megérthető ez az állítás. Megérthető, ha az Ő tanítására gondolunk és nem másra. Manapság igen „elszaporodtak” a tanítók és a tanítások. Nem csak vallási téren, hanem a profán életben is (pl. a politika színterén). Esmék, értékek, módszerek, retorikák versenyeznek egymással (ha még csak ez lenne...), hogy megszerezzék maguknak az „ügyfeleket”. Minél nagyobb egy „tábor” annál nagyobb hatalommal rendelkezik. Nekünk azonban Jézus tanítására kell gondolnunk, azt kell megértenünk, aszerint kell átalakítanunk a gondolkodásunkat és az életünket.

Talán érdemes egy kis statisztikát csinálnunk egy héten keresztül (ez még kibírható): hány órát fordítok Jézus tanításának tanulmányozására, megértésére és hány órát hallgatom a „híreket”?

Még egy gondolat: jók az esélyeink a tekintetben, ha a Jézustól hallott és ezt az el nem torzított tanítást mondjuk tovább, azt megtartják a felebarátaink. Úgyhogy vegyük is a fáradságot a továbbmondásra és vállaljuk a vele járó kockázatot is. Azonban a kisedd nyáj fogalma legyen jelen a gondolatainkban, nehogy csalódás érjen bennünket.

Miklovicz Laci, Nőtincs